

Dr Elaine Phillips, Micheasz, prorok za obwodnicą, sesja 1 Wprowadzenie

© 2024 Elaine Phillips i Ted Hildebrandt

Witam, jestem Elaine Phillips. Mój mąż Perry i ja zamierzamy poświęcić kolejnych osiem wykładów mniejszemu prorokowi, czyli członkowi Księgi 12, Micheaszowi. Porozmawiamy o tym, dlaczego jest „poza obwodnicą”.

Można to zobaczyć na ekranie. Zamierzamy także spędzić ten wykład wprowadzający, rozmawiając o różnych kontekstach, na których należy się skupić, zanim faktycznie przejdziemy do samego tekstu. Porozmawiamy więc o jego miejscu w kanonie, szczególnie jako jednego z proroków.

Porozmawiamy o kontekstach geograficznych i historycznych oraz o tym, jak ze sobą współdziałają. I wreszcie, na koniec tego wykładu, skupimy się na zagadnieniach literackich i teologicznych. To jest kierunek, jeśli chodzi o to, dokąd zmierzamy w ciągu najbliższych 40 minut.

Jeśli chodzi o kontekst kanoniczny, Micheasz jest jednym z proroków z VIII wieku. Wkrótce porozmawiamy więcej o historii będącej częścią kontekstu VIII wieku. Wolę używać określenia księga 12 niż mniejszych proroków, ponieważ czasami ludzie słyszą termin „mniejsi” i zazwyczaj myślą, że jest on mniej ważny niż Izajasz, Jeremiasz, Ezechiel i Daniel.

A tak naprawdę wcale tak nie jest. Są to bardzo znamienici prorocy. Dlatego skupimy się na jego miejscu w Księdze 12 i na innych członkach Księgi 12, którzy są prorokami z VIII wieku.

Wkrótce ponownie zajmiemy się tą historią. Ale Ozeasz, Amos i Jonasz również są częścią tego obrazu. Mam tu tylko szybkie zdjęcie jednego ze zwojów znalezionych w rejonie Morza Martwego.

Można go znaleźć w miejscu zwanym Nahal-Hever i w tym kontekście można zobaczyć tylko niewielki wycinek części piątego rozdziału Micheasza. Jak wspomniałem przed chwilą, żeby zebrać obraz naszych proroków z VIII wieku p.n.e., nawiasem mówiąc, jest on oczywiście współczesnym Izajaszowi. I jak przekonamy się, przeglądając te osiem wykładów, zauważymy wspaniały związek pomiędzy tym, co miał do powiedzenia Izajasz, a tym, co miał do powiedzenia Micheasz.

Tak w skrócie wygląda kontekst kanoniczny. Muszę się też trochę skupić na kontekście geograficznym. To jest zawsze ważne.

Każde przesłanie biblijne jest podane w kontekście, który jest na nim skupiony. Istnieje teologia fizyczna, która kradnie termin jednemu z moich kolegów, Johnowi Monsonowi. Spędzimy więc trochę czasu przyglądając się starożytnemu Bliskiemu Wschodowi, szczególnie obszarowi wschodniej części Morza Śródziemnego.

Na mapie zobaczymy przede wszystkim znaczące kręgi władzy, które są częścią tego wschodniego obszaru Morza Śródziemnego. Pierwszą z nich jest oczywiście Assyria, będąca znaczącym ośrodkiem władzy, szczególnie na obszarze Mezopotamii. Poznamy lub rozpoznamy fakt, że chociaż Egipt nie pojawia się tak często w tekście Micheasza, zawsze tam jest, ponieważ Mezopotamia, zdominowana przez Asyrię w VIII wieku, a Egipt będzie tym, co nazywamy wylądować pomiędzy.

I, oczywiście, kraina pomiędzy jest pomiędzy na wiele sposobów, ale jeśli o nas teraz chodzi, pod względem geopolitycznym jest ona pomiędzy. Dlatego na trasach, które tędy przecinają, odbywa się różnego rodzaju ruch, często ruch wojskowy. Za chwilę do tego wrócimy.

To tylko ogólny obraz. Pomędzy ziemią pomiędzy a Asyrią właściwą często nazywa się strefę buforową w Syrii lub inną nazwą jest Aram. Będzie to także obraz naszej historii.

To jest nasz duży kontekst. Skupmy się trochę na tej ziemi Izraela lub naszej ziemi pomiędzy. Teraz pomysł jest taki, aby po prostu uzyskać przegląd szerszych konturów tej krainy.

Wkrótce skupimy się na terytorium Micheasza, ale oto mapa, która pomaga nam trochę w ocenie topografii. I naprawdę musimy zwrócić uwagę na cechy topograficzne, gdy myślimy o rodzinnym mieście Micheasza w powiązaniu z innymi obszarami wokół niego. Zatem jeśli chodzi o tę krainę, ma ona kręgosłup, jeśli można tak powiedzieć, centralne wzgórze.

Na mapie widać to jako wzniesienie. Jest ono znacznie wzniesione, przez co trudno się do niego dostać, dlatego jest chronione i odizolowane. O wiele więcej moglibyśmy na ten temat powiedzieć, gdybyśmy skupili się wyłącznie na geografii. Jednak dla naszych celów chodzi o uznanie, że kiedy Bóg dał dziedzictwo swemu ludowi, znaczące plemiona otrzymały dziedzictwo w tym centralnym górskim kraju, dzięki czemu były lepiej chronione.

Na razie wymienię trzy. Są też inni. Ale Juda, który wtedy będzie bardzo ważnym plemieniem, Benjamin na północ od Judy i Efraim na północ od niej.

Wszystkie trzy mają terytorium w tym górzystym kraju. I oczywiście Jerozolima będzie strategicznie położona pomiędzy Judą a Beniaminem. Ale jest, jak każda mała osada na tym obszarze, chroniona.

Na zachód od naszego centralnego górzystego kraju znajduje się przede wszystkim tak zwana Szefela. To hebrajskie słowo, które oznacza być pokornym lub pochylonym, jeśli wolisz. Często tłumaczy się to jako niziny lub podgórze, w zależności od tego, jakie tłumaczenie czytasz.

A więc to są zbocza lub podnóża tego centralnego kręgosłupa. A potem, dokładnie tam, na wybrzeżu, mamy równinę przybrzeżną zdominowaną przez Filistynów na tym konkretnym obszarze. Ale ponieważ jest płaska i łatwo ją pokonać, jest to trasa lub lokalizacja, którą obrała trasa międzynarodowa.

Tak więc, gdybyśmy mówili o Egipcie próbującym udać się na północ w kierunku Mezopotamii, mielibyśmy do czynienia z tym obszarem i odwrotnie. Kiedy Asyria spróbuje i skutecznie zastosuje agresję w kierunku Egiptu, będą przechodzić tędy. Mieście to na uwadze, bo to, co dzieje się na równinie przybrzeżnej, tam nie zostaje.

Często przedostaje się przez Szefelę. Za chwilę powiemy o tym więcej. Gwoli ścisłości, po wschodniej stronie naszego grzbietu górskiego nie zrobimy z tym zbyt wiele, ale zauważcie, że mamy dzicz, a potem Dolinę Rift.

Dolina Rift na tym obszarze obejmuje Morze Martwe lub Morze Słone, Dolinę Jordanu i Jezioro Galilejskie. Obszar dzikiej przyrody pomiędzy naszym centralnym krajem górzystym a doliną Rift jest jałowy. Od szczytu tego wzgórza do doliny Rift Valley jest około 20 km.

Leży w cieniu deszczu, więc nie pada zbyt dużo. Oto nasz przegląd. Ale oczywiście teraz musimy skupić się na Judei i Szefeli, ponieważ stamtąd pochodzi Micheasz.

Powiem więcej o tym, że Micheasz pochodził z tych okolic i prawdopodobnie głosił kazanie w Jerozolimie nieco później. Ale tutaj znowu kolejna mapa, na której chcemy się skupić, skupiająca się na obszarze podgórskim. Jak wspomniałem przed chwilą, nasze główne zagrożenia wynikają z faktu, że tędy przechodzi ruch wojskowy i nie tylko tędy przechodzi, ale także pracuje nad inwazją na tereny górzyste, ponieważ niektóre z tych zagrożeń na przestrzeni dziejów, nie tylko w VIII wieku p.n.e., zamierzamy dostać się do górzystego kraju i do głównych ośrodków władzy, a może powinienem powiedzieć do ośrodków politycznych i religijnych, takich jak Jerozolima.

Zatem nasze główne zagrożenia będą pochodzić z terenów górskich. A obszar Szefeli ma kluczowe znaczenie dla naszego zrozumienia. Przez te niskie podgórze przecinają się doliny ze wschodu na zachód, prawda? I tak okazują się być drogami inwazji na ląd. Jest ich pięć.

Nie będę ich wymieniał w kolejności od północy do południa. Gdybyśmy skupiali się na geografii, spędzilibyśmy nad nią więcej czasu. Ale nasze dwa dolne, dwa ostatnie,

które zaznaczyłem tymi strzałkami, będą zbliżać się do obszarów szczególnie istotnych dla miejsca, z którego pochodził Micah.

To są drogi inwazji w głąb królestwa Judy. Jerozolima już to zasugerowała. Teraz możemy zobaczyć, gdzie to jest.

Znajduje się na chronionym obszarze górskim. Jeśli spojrzysz na tę mapę, zobaczysz między wskaźnikiem położenia Jerozolimy a naszymi niebieskimi strzałkami, że jest ona nierówna. Pod każdym względem system dolin, wzgórze, wszystkie te strome doliny w kształcie litery V, stanowią naturalną barierę, naturalną fortyfikację Jerozolimy.

Szczególnie ważna jest tam Dolina Zorich. Tak więc, aby na przykład dostać się do Jerozolimy, gdyby ktoś próbował ją zaatakować, trzeba przedostać się przez te doliny i udać się na wzgórze. To właśnie czynili napastnicy na przestrzeni wieków, ale stanie się to szczególnie za dni Micheasza.

A kiedy Perry zajmie się rozdziałem pierwszym w następnym wykładzie, zobaczycie, jak niektóre z tych rzeczy się rozwiną. W każdym razie geografowie często myśleli o tym obszarze Szeferi jako o strefie buforowej. Kiedy ludzie próbują przedostać się z równiny przybrzeżnej do górzystego kraju, przechodzą przez to.

Kiedy Juda stanie się trochę silniejsza, będą mogli przepchnąć się przez nią na zachód. I faktycznie zobaczymy kilka takich przykładów, przyglądając się kontekstowi historycznemu VIII wieku. W każdym razie tutaj znajduje się Moresheth Gath.

Istnieje niewielka różnica zdań co do tego, gdzie dokładnie znajdowało się rodzinne miasto Micheasza, ponieważ rozdział pierwszy wspomina zarówno Moresheth Gath, jak i Moresheth Gath, ale są one wystarczająco blisko siebie, w przybliżeniu w promieniu około dwóch i pół do trzech mil. I po prostu zauważymy, że tam, w tym miejscu, jest rodzinne miasto Micaha, tuż na linii frontu, na tym obszarze rozdartym wojną lub potencjalnie rozdartym wojną. Więc ktoś tam mieszkający będzie wiedział o groźbie inwazji.

I o tym naprawdę musimy pamiętać, zagłębiając się w historię. A potem do samego tekstu. Cóż, powiedziawszy to, pozwólcie, że poczynię jeszcze jedną uwagę na temat Moreshetha Gatha lub Moreshetha Gatha, ponieważ rozdział pierwszy, werset pierwszy nazywa Micheasza Moreshti.

Pochodzi z Moresh. Pomysł jest taki, że jest tak etykietowany, w przeciwieństwie do Micheasza, syna X czy Micheasza, syna czegokolwiek, ponieważ głosi może w Jerozolimie i dlatego można go rozpoznać po rodzinnym mieście, a nie po imieniu ojca czy nazwisku rodowym. Zatem teraz znowu mamy tego proroka „spoza obwodnicy”, prawdopodobnie udającego się do Jerozolimy, aby przekazać swoje

przesłania, które są przesłaniami stanowiącymi wyzwanie, ale do nich dojdziemy trochę później.

Tak w skrócie wygląda geografia. Tylko dla tła historycznego, a jest to bardzo, bardzo, bardzo skrócona oś czasu, ale ma pomóc nam w pewnym sensie zrozumieć, co działo się na wieki przed czasami Micheasza. A potem oczywiście, co nastąpi później, ponieważ jest on prorokiem i dlatego też będzie mówił trochę do przodu.

Dla porównania, mamy zjednoczoną monarchię, Dawida, a po niej Salomona. To oczywiście nie trwa długo. Po śmierci Salomona jego syn Roboam popełnia dość głupie błędy.

Królestwo dzieli się pomiędzy plemiona północne i południowe plemię Judy, w którym osadzony jest Symeon i być może także pewne powiązania z Beniaminem. Ale w 931 r.p.n. królestwo się rozpadnie. Na tym wykresie z pewnością nie widać wszystkich, którzy rządzą, ale zauważyłem kilka kluczowych rzeczy, takich jak nazwiska kluczowych osób, jeśli chodzi o tekst Micheasza.

Zatem pod tym oznaczeniem od 860 do 50 zobaczysz imię Achab. Ważna postać z punktu widzenia dynastii Omri. Zajmiemy się tym później, ale Omri rozpoczyna znaczącą dynastię.

Przenosi swoją stolicę do miejsca, które jest znacznie bardziej otwarte na obce wpływy, a Achab, jego syn, pójdzie w ślady Omriego i przyjmie kult Baala i wszystkie inne rzeczy. Jest to ważne dla tego, co stanie się z Micheaszem i tekstem Micheasza, a zwłaszcza dla niektórych rzeczy, które powie w rozdziale szóstym. Musimy się więc tego trzymać.

Oczywiście wrócimy do tego później. Idąc dalej, wspominałem o niektórych naszych prorokach z VIII wieku, Ozeaszu i Amosie, a przy okazji Jonasz również tam pasuje, są ważni jako współcześni. W roku 722 p.n.e. nastąpi upadek Królestwa Północnego, co przepowiedzieli Ozeasz i Amos.

Czy to nie interesujące, że w miłosierdziu i współczuciu Boga, nawet gdy Królestwo Północne zostało zalane wszelkiego rodzaju okropnościami, które popełniło, bałwochwalstwem itp., Pan wciąż posyła im prorocze głosy Ozeasza i Amosa? I oczywiście Jonah również się tam zmieści. Upadek Północy w 722 r. p.n.e. Micheasz i Izajasz, którzy prorokowali za panowania Jotama, Achaza i Ezechiasza, jak widać, żyją w bardzo, bardzo niespokojnych czasach.

Ponownie, harmonogram ten jest niezwykle skrócony. Chcę po prostu, żebyśmy poznali stanowisko Micheasza w stosunku do niektórych ważnych królów i niektórych ważnych wydarzeń. Następnie, aż do końca osi czasu, Micheasz będzie miał niewiele do powiedzenia na temat perspektyw Babilonu.

Oczywiście będzie to dotyczyć także wygnania. Mamy zatem bardzo skrócony harmonogram. Na razie jeszcze jedna mapa, ponieważ chcemy, aby niektóre kwestie związane z królestwem zostały ukazane w kontekście mapy.

Wspomniałem o rozłamie w królestwie. Ostatecznie Samaria staje się stolicą większego królestwa północnego. Pierwotnie, kiedy Roboam, syn Salomona, zabrał swoje marmury i wrócił do domu, Jeroboam, syn Nebata, założył stolicę w Sychem, ale przeniesie się ona i zostanie przeniesiona przez człowieka, o którym wspominałem przed chwilą, Omriego, który przeniósł stolicę do Samarii.

Za chwilę prawie skupię się na tej pomarańczowej strzałce, ale na razie chociaż Jerozolimę też tu znajdziemy. To stolica południowego królestwa. Jeśli choćby przelotnie spojrzysz na topografię przedstawioną na tych mapach, coś zobaczysz.

I widzicie, że pomarańczowa strzałka przedstawiająca Samarię jest jeszcze bardziej otwarta ze względu na swoje położenie, nieco bardziej otwarta na Zachód i siły, które mogą nadejść z Zachodu. Jest dużo więcej, co moglibyśmy powiedzieć na temat wpływu tego, co dzieje się z kultem Baala, Fenicją i tak dalej. Ale chcę tylko, żebyś to zauważył.

Nic więc dziwnego, że kiedy Asyryjczycy najeżdżają, są w stanie podporządkować sobie i przejąć Samarię. Ale Jerozolima jest w stanie to wytrzymać. To na razie tyle, jeśli chodzi o skupioną mapę.

Musimy trochę zrobić z ekspansją asyryjską, ponieważ Assyria jest daleko, na północnym wschodzie. Mamy tutaj mapę imperium asyryjskiego, które rozrastało się z biegiem czasu. Nawet jeśli nie widzisz małej legendy w prawym dolnym rogu tej mapy, oto co musimy zauważyć.

Ponieważ pod rządami asyryjskiego władcy imieniem Tiglat-Pileser III, na tej czerwonej elipsie znajduje się obszar, który składał mu hołd i pod każdym względem był mu podporządkowany. I oczywiście widzimy, że pomiędzy nimi znajdują się znaczne części lądu. Nie tylko Samaria, ale także Achaz, który będzie władcą w Jerozolimie, który w dużym stopniu kłania się Tiglat-Pileserowi i ekspansji asyryjskiej.

Dzieje się tu więc mnóstwo rzeczy geopolitycznych. Jednak dla naszych celów musimy po prostu zobaczyć jego wpływ na tę sytuację. Cóż, pozwólcie, że wydrukuję niektóre rzeczy lub napiszę, co powinienem powiedzieć, niektóre rzeczy, które właśnie próbowałem umieścić na mapie.

W ciągu stulecia lub pół wieku przed czasami Micheasza działo się to mniej więcej wtedy, gdy prorokował Jonasz, prawda? Pokolenie, pokolenie prorocze, zanim

Micheasz pojawi się na scenie. Asyria znajdowała się w stanie wewnętrznego nieładu. Było mnóstwo rzeczy, które dręczyły ich wewnątrznie.

Nie musimy do nich wchodzić. Chodzi nam o to, że nie zwracali zbytnej uwagi na to, co działo się poza ich wewnętrznymi sporami i niepewnymi granicami. To się zmienia.

A kiedy to się zmienia, ich uwaga ponownie kieruje się na zachód. Przed chwilą wspomniałem nazwę Tiglat-Pileser III. Oto, co powinniśmy o nim wiedzieć, jeśli chodzi o tło Micheasza, zwłaszcza rozdziały od pierwszego do trzeciego.

Ponieważ około 740 rpn, pamiętając tę mapę, którą właśnie przeglądaliśmy, masz Tiglat-Pileser w ruchu. Absorbuję obie Syrię. Dociera do królestwa północnego.

Istnieje pewien sojusz między Północą oraz między Syrią a Północą i to również będzie miało wpływ na to, co się dzieje. Ale w roku 734, kluczowej dacie, Tiglat-Pileser maszeruje przez Filistynę i dociera do pewnego rodzaju granicy, granicy naturalnej. Nazywa się Księga Egiptu, co oznacza, że przetoczył się przez całą równinę filistyńską.

Według niektórych dowodów archeologicznych, które pojawiają się w niektórych ze zniszczonych miast zachodniej Szeferi, wydaje się, że w tym momencie miały miejsce pewne najazdy, które dotknęły je również. Naszym następnym władcą, o którym warto pamiętać, jest człowiek o imieniu Sargon II. W każdym z tych przypadków można powiedzieć o wiele więcej, ale dla naszych celów to on zajął Samarię.

Pamiętasz naszą oś czasu. Mamy rok 722 p.n.e. i upadek królestwa północnego. Ale Sargon nie tylko zdobywa Samarię, ale także pożera Aszdod i Gat, a tekstów pozabiblijnych jest wystarczająco dużo.

Nie mamy tego w tekście biblijnym, ale jest wystarczająco dużo pozabiblijnych dowodów, aby wskazać, że gdy zdobywał Aszdod, Sargon II przeprowadził poważną operację. To dla niego wielka sprawa. Dlatego też, gdy ludzie próbują rozwikłać przeszłość Micheasza, sugeruje się, że być może miały miejsce pewne naloty z Aszdodu w głąb lądu.

Aszdod położony jest bardzo blisko Morza Śródziemnego. To jedno z głównych miast filistyńskich, ale być może dokonał on także kilku najazdów w głąb lądu. Ponadto w czasach Sargona niektórzy ludzie powiedzą, że wskazówka, którą mamy na końcu 10 rozdziału Izajasza, jest bardzo interesująca w czterech wersetach, ponieważ w 10 rozdziale Izajasza na końcu opisuje podejście Asyrii i opisuje małe miasteczko przez małe miasteczko do małego miasteczka, jadąc z północy w kierunku Jerozolimy, właściwie wspominając o przelęczy w Michmasz, właściwie wspominając o Ramie, właściwie wspominając o Nob, niektórych z tych miejsc, które znajdowały się na trasie ataku zmierzającego do Jerozolimy z północy.

Zatem sugestia jest taka, że być może w czasach Sargona mieliśmy presję z Zachodu, a potem także z Północy. A potem mając na uwadze, że północna stolica Samaria już upadła. Zatem Jerozolima już w tym momencie czuje się niepewnie .

Prawdopodobnie najbardziej znanym władcą asyryjskim żyjącym od VIII do VII wieku jest Sennacheryb. Po śmierci Sargona w 705 władzę przejął Sennacheryb. Ilekroć umiera ważny władca, następuje pewien wstrząs i zamieszanie, więc niektórzy z lokalnych władców kręcili się wokół Judy, próbując trochę się zbuntować. Sennacherib brał udział w kampaniach nie jednej, ale wielu.

W niektórych swoich tekstach wspomina o podbiciu 46 miast w Judzie. Cóż, musimy to po prostu przeanalizować i trochę pomyśleć. Gdyby podbił 46 miast w Judzie, doświadczyłyby one poważnych najazdów.

Następnie mówi o Aszkelonie i Ekronie. Te dwa były tradycyjnymi, długoterminowymi miastami filistyńskimi, które nadal istniały. A potem mamy prawdopodobnie najbardziej znaczące, ponieważ jest ono odnotowywane wiele razy jako dowód jego ataku na Jerozolimę lub próby ataku na Jerozolimę.

Zabiera Lachisz i usiłuje zdobyć także Jerozolimę, wysławszy tam posłańców. Jest to najbardziej znane, ponieważ oczywiście mamy je nagrane w Kings. Mamy to również zapisane w Księdze Izajasza, ale wspominam o tych innych, aby o nich pamiętać lub aby pomóc nam pamiętać, że prawdopodobnie to, przez co Mike przechodzi, to cała seria najazdów wojskowych i niepokojących okoliczności.

Jest to zatem dla nas bardzo ważny moment, abyśmy skupili się trochę z perspektywy Izraela i Judy. Przyjrzyjmy się, jak mogło to na nich wpłynąć z perspektywy ludzi, którzy wówczas rządzą. Zanim dotarliśmy do tego okresu, Królestwo Północne znajdowało się pod panowaniem Jeroboama drugiego, czyli Jeroboama, syna Joasza.

Zmarł w połowie VIII wieku. Jest w pewnym sensie rówieśnikiem Uzjasza – Uzzjasz na południu, Jeroboam drugi, Jeroboam, syn Joasza na północy.

Kiedy znika ze sceny, kiedy czytasz 2 Królów 15, prawie widzisz upadek Królestwa Północnego. Jedno zabójstwo po drugim i całkowite pęknięcie. Przy okazji, przypomnienie, że Jonasz również jest w tym kontekście, ale w tej chwili nie studiujemy Jonasa.

Na Południu, jak wspominałem przed chwilą, Uzzjasz był rówieśnikiem Jeroboama, syna Joasza. Uzzjasz panował 52 lata. Częścią tego jest oczywiście współpanowanie ze swoim synem Jotamem, ponieważ jak czytamy o bezczelności wejścia do świątyni i ofiarowania kadzidła dotkniętego trędem, w związku z czym będzie on musiał współrządzić ze swoim synem.

Uzzjasz był królem odnoszącym duże sukcesy. Kiedy czytasz narracje, ma maszyny wojenne. On kocha ziemię.

Czyni to wszystko i rozszerza miasta na zachód. To dobry moment z ekonomicznego punktu widzenia, ale może kryć się w tym podtekst i do tego podtekstu wrócę nieco później. Więc się tego trzymaj.

Czasami dobra gospodarka powoduje powstawanie innych rzeczy, które mogą nie być tak dobre i mogą być częścią istniejących już problemów systemowych. Są one ukazane w zaledwie krótkim pół wersecie, szybkim pół wersecie. 2 Kronik 27,2 syn Jotama Uzzjasza całkowicie przejmuje władzę od Uzzjasza i jest napisane, że jest dobrym królem, ale cytuj: lud w dalszym ciągu czynił zło, co oznacza, że został już wprowadzony wzór, aby robić tego typu rzeczy i wydają się po prostu trwać, a to będzie ważne dla naszego kulturowego, religijnego i politycznego tła dla Micheasza.

Cóż, Achaz przychodzi i wiemy, że Achaz jest naprawdę niegodziwy, naprawdę niegodziwy, dopuścił się wszelkiego rodzaju bałwochwalstwa, zamyka drzwi świątyni, importuje obce ołtarze, a nawet do tego stopnia, że wydaje swoje dzieci i synów w ogień. To punkt odniesienia, do którego również musimy wrócić później. Ale jeśli chodzi o konsekwencje dla niego i dla małego królestwa Judy, którym rządzi, mamy następujące konsekwencje i po prostu je zauważę.

734 – pamiętajcie, że to data przejścia Tiglat-Pilesera. Przebiegł całą drogę do Potoku Egipskiego i zdaje się, że coś robił. Tak więc mniej więcej w tym czasie, Achaz, około dwóch lat, i to jest kara od Pana Boga Wszechmogącego za odstępstwo Achaza, Achaz będzie znosić ataki ze strony połączonych sojuszu, jeśli tak wolicie, królestwa północnego i Syrii. Nawiasem mówiąc, Izajasz 7 będzie o tym nawiązywał.

W porządku. Ale nazywa się to wojną syro -efraimską i musimy uważać, aby nie umknąć nam werselem, dwoma, trzema lub czterema bez uważnego przeczytania ich. Było wielu zabitych.

Było w nim wielu ludzi wziętych do niewoli. To ludzie z Królestwa Północy kontra ludzie z Królestwa Południa. To jest brat przeciwko bratu.

Jest to okropny kontekst, gdy go trochę rozpakujemy i musimy o tym pamiętać jako tło dla Micaha i niektórych wydarzeń. Później, w tym samym rozdziale, ponownie Boży sąd nad Achazem za jego odstępstwo. Zaatakowany od południowego wschodu przez Edom.

Zaatakowany od zachodu przez Filistynów. Dokonują również najazdów na jego ziemię. W tej sytuacji potrzebuje pomocy, dlatego zwraca się do Tiglat-Pilesera. Jest

to oczywiście ogromny błąd, ponieważ w większym stopniu sprowadza na niego moc i potęgę Asyryjczyków.

Zatem już w tym wczesnym okresie, kilka dekad przed Sennacherybem, mieliśmy do czynienia z asyryjską surowością, której było bardzo dużo. Achaz to odczuje. Oczywiście Ezechiasz będzie to nadal odczuwał.

Cóż, Ezechiasz zaczyna panować w roku 716. Dla tych, którzy interesują się datami, istnieje pewna różnica zdań co do daty przystąpienia w roku 716, ale na razie to zostawimy, ponieważ skupiamy się głównie na fakt, że Ezechiasz rozpozna horror, jaki wyniknął z powodu Achaza i jego odstępstwa. Ezechiasz dokona reformy.

Będzie musiał także uporać się z posunięciem Sennacheryba z Lakisz do Jerozolimy i wysłaniem tam wszystkich swoich posłańców. Dlatego ustawia niezwykły zestaw zabezpieczeń, w tym ściany i upewnia się, że jest tam zaopatrzenie w wodę. Ale mają one charakter pomocniczy w stosunku do tego, na czym chcemy się skupić na Micheaszu.

ma się do tego Micheasz Meraszti i Merasztyta? Przedstawmy kilka sugestii. O niektórych z nich już wspomniałem, ale spróbujemy je trochę uszczegółwić. Sugerowałem już, że Micheasz został powołany, aby być głosem proroczym w niezwykle burzliwych czasach, niezwykle burzliwych czasach.

I znów możemy sobie tylko wyobrazić, na podstawie tego odrobiny tła, które nam przedstawiłem, jakie rzeczy mogły być częścią jego doświadczenia. Począwszy od życia na pierwszej linii frontu w strefie buforowej, po falę za falą ataków, może ze strony Asyryjczyków, może ze strony Filistynów, kto wie? W tym kontekście musi prorokować. Najwyraźniej był to głos zapadający w pamięć.

Wspomniałem o tym, ponieważ około sto lat później, gdy Jeremiasz wygłasza kazanie, nazywa się to jednym z jego kazań świątynnych. Jeden z nich znajduje się w Jeremiaszu 7, a drugi w Jeremiaszu 26. Natomiast w Jeremiaszu 26 to, co ma do powiedzenia na temat zbliżającego się zniszczenia świątyni, wprawia go w naprawdę gorący nastrój.

Ludzie są gotowi go zabić. Wszyscy są oskarżeni o zdradę stanu i stoi o krok od wyroku śmierci, dopóki niektórzy ze starszych nie powiedzą: „A teraz, poczekaj chwilkę”. W tym kontekście mieliśmy Micheasza Meraszkiego.

Nazywa się Micheasz, ale to ta sama osoba. I cytują go. Cytują słowa Micheasza z rozdziału trzeciego, wersetu 12.

Cytują to. I to jest ułaskawienie dla Jeremiasza. Mówią, że jeśli Micheasz powiedział to za dni Ezechiasza, a Ezechiasz żałował tego, to dlaczego myślimy o zabiciu

Jeremiasza za powiedzenie tego samego w takich okolicznościach? Więc w każdym razie to masz.

Zatem końcowa sugestia, nie zakończenie, ale przynajmniej sugestia w tym momencie, ponieważ Micheasz przeżywa te naprawdę burzliwe dziesięciolecia, Uzzasz umiera. Wystarczająco dużo niepokoju, nawet gdy umiera po 52 latach panowania. Micheasz żyje, prorokuje, powołany do przemawiania poprzez zło Achaza, a nawet do reformy Ezechiasza.

Słowa, które będziemy studiować, słowa, które będziemy studiować w ciągu następnych siedmiu wykładów, mogą zostać wydobyte z powodu całego niepokoju, który tam miał miejsce. Były problemy społeczne, problemy religijne i problemy polityczne, a wszystkie one zebrały się w wypowiedziach, które wygłaszał. Kiedy zacznę mówić o strukturze literackiej tej książki, jedną z rzeczy, które zobaczymy, jest to, że istnieje wiele wyroczni i czasami nie zawsze wydają się całkowicie ze sobą powiązane, niemniej jednak mają one stały związek ognisko sądu Bożego, również czasami łagodzone przez Bożą ulgę.

Ale do nich dojdziemy za chwilę. Pierwsza rzecz dotyczy struktury. Jak wspomniałem przed chwilą, mamy do czynienia z niektórymi osobami, powiedzmy do 21. roku życia; Nie sądzę, żeby było to koniecznie aż tak wiele, ale kilkanaście różnych wyroczni.

Pytanie będzie brzmieć: jak to wszystko się ze sobą łączy? Drugie pytanie brzmi: czy możemy przypisać tym konkretnym historycznym ramom czasowym? Niektórzy uczeni twierdzą, że obejmują one okres od czasów Micheasza do czasów po wygnaniu. Nie mam zamiaru iść w tym kierunku. Musisz tylko mieć świadomość, że to część problemu.

To, co zamierzam zasugerować, lub powiedzmy, ujmę to w ten sposób, przedstawia dwa możliwe sposoby spojrzenia na to, jak te wyrocznie mogą się ze sobą łączyć. Pierwsza, jak zauważyłeś, ma trzy podstawowe jednostki, co daje świadomość, że nie wszyscy się z tym zgadzają. Rozdziały od pierwszego do trzeciego są często postrzegane jako bardzo powiązane ze sobą, ponieważ Samaria i Jerozolima są wspomniane od razu w rozdziale pierwszym, wersetach od piątego do siódmego, a następnie w 3:12.

Są więc tacy, którzy mówią: OK, to się łączy. Skupiamy się krytycznie na tych dwóch znaczących stolicach, choć Samaria bardzo szybko zniknęła ze sceny, ale nadal skupiamy się na nich. Są tacy, którzy następnie widzą przerwę między tą jednostką, trochę nieporęczną, ale tą jednostką, a potem to, co dzieje się w rozdziałach czwartym i piątym.

Ponieważ w rozdziałach czwartym i piątym skupiliśmy się, przynajmniej w rozdziale czwartym, na Górze Syjon. Sprawa staje się coraz bardziej niejasna, ale istnieje wrażenie, że skupienie się na przyszłości Góry Syjon, a w rozdziale czwartym jest wiele różnych przyszłości, będzie kontynuowane w rozdziale piątym nie tylko przez naszego władcę z Betlejem, ale także przez ostateczne odcięcie wszystkich okropnych rzeczy, które były częścią doświadczenia Judy pod koniec rozdziału piątego. Jak powiedziałem, sytuacja staje się nieco trudniejsza, jeśli chodzi o sposób, w jaki te dwie rzeczy się ze sobą łączą .

Uważa się, że rozdziały szósty i siódmy rozpoczynają się od sporu dotyczącego przymierza i tego, co się z nim dzieje. Rozdział siódmy to początkowo lament, wiele części tego lamentu i ostateczne przywrócenie. To jeden ze sposobów patrzenia na to.

Jednym ze sposobów omówienia sposobu, w jaki można zająć się każdą sekcją, jest sekwencja. Są tacy, którzy widzą cztery jednostki zamiast trzech. Przejdę przez to stosunkowo szybko, wzywając do jedności i postrzegania jedności wokół tematów sądu, po którym nastąpi zbawienie.

Ponownie, łatwiej to zauważyć w pierwszych jednostkach niż w pozostałych, ale zobaczmy, jak to działa. Rozdziały pierwszy i drugi są zestawione razem, a nie od pierwszego do trzeciego, jak widzieliśmy przed chwilą, ale pierwszy i drugi są zestawione razem i zaczynają się, jak już zauważyłem, od wyroczni przeciwko Samarii. Następnie całość skupia się na obszarze Szefeli i zbliża się Jerozolima.

Rozdział drugi to wciąż sąd, wciąż sąd, ale tym razem sąd nad większą liczbą grzechów społecznych. A potem ci, którzy kłamią, prorocy fałszywie przedstawiający rzeczywistość. Ta osądzająca sekwencja, występująca w całym rozdziale pierwszym i przez większą część rozdziału drugiego, ma szczęśliwe zakończenie, jeśli tak wolicie, w wersetach 12 i 13 rozdziału drugiego, ponieważ będzie resztką, która zostanie uratowana.

Zatem zgodnie z tym schematem mamy tylko dwa pierwsze rozdziały: sąd i zbawienie. Część druga rozpoczyna się od rozdziału trzeciego. I znowu wydaliście poważny, surowy wyrok przeciwko ludziom, którzy są całkowicie niegodziwi, całkowicie skorumpowani i całkowicie fałszywi w kategoriach proroków.

A kulminacją tego jest oczywiście przepowiednia upadku Jerozolimy. I tak się dzieje, jak widzieliśmy już w rozdziale trzecim, wersecie 12. Jednak po tej sekwencji sądu następuje przejście do wywyższenia, odbudowa zrujnowanej Jerozolimy, którą widzieliśmy pod koniec rozdziału trzeciego.

A potem resztką pojawia się ponownie, gdy przechodzimy do pierwszej części rozdziału czwartego. Zatem nasza druga część rozciąga się od rozdziału trzeciego,

wersetu pierwszego, do rozdziału czwartego, wersetu ósmego. Część trzecia i czwarta są nieco bardziej burzliwe, ponieważ odzwierciedlają zgiełk związany z tym, co się dzieje.

Zatem w tej trzeciej jednostce znajdują się fale traumy. Rozdział czwarty, zaczynając od wersetu dziewiątego, wydarzy się kilka strasznych rzeczy, ale potem przeplata się triumf ludu Bożego. W rozdziale piątym, zaczynając od wersetu pierwszego, jest obietnica tego króla-pasterza, tego, który wychodzi z dawnych czasów i który wybawi resztę Jakuba.

Ale oczywiście jest tam coś w rodzaju znacznika. To trochę wieloaspektowe. Rozdział piąty kończy się obietnicą, ale jest także ostrzeżeniem, że Bóg odetnie wszystko, co jest bałwochwalcze.

Następnie trochę mniej szczegółowości w przejściu od oceny do obietnicy. Zamiast tego jest to przeplatane. Widzimy, że to samo dzieje się w rozdziałach szóstym i siódmym, które są postrzegane jako ostatnia z tych czterech części.

Rozdział szósty to słynny spór o przymierze, który jest prawdopodobnie najbardziej znany z rozdziału szóstego, wersetu ósmego: czego Pan wymaga od ciebie, Adamie? A potem zajmujemy się tą wspaniałą odpowiedzią, która nadejdzie. Wplecione w to, masz nie tylko konsekwencje zerwanego przymierza, które znowu jest trochę osądzące, ale także nadzieję, która wyłoni się z ciemności, zatriumfuje nad wrogami, a następnie Bożą obietnicę pod koniec rozdziału siódmego, jak wrzuci do morza wszystkie ich grzechy. Są to dwa sposoby myślenia o strukturze, które przynajmniej pozwalają na to, że prawdopodobnie istnieje jakiś rodzaj struktury.

Jak powiedziałem przed chwilą, są tacy, którzy mówią: „no, zrezygnujemy całkowicie z tej struktury, ale ja nie chcę do końca iść w tym kierunku”. Jedną z kluczowych cech Micheasza i tej proroczej działalności jest to, co jest najważniejsze. Nie jest to jedyna część, ale lament jest dominujący u Micheasza, szczególnie w rozdziale pierwszym i siódmym.

A to, co się tutaj dzieje, to udręka z powodu grzechów ludzi. Dlaczego spędzamy na tym czas? Ponieważ język nie tylko ze względu na dobór słów, ale ze względu na samą strukturę języka niesie ze sobą lament. W niektórych momentach języka hebrajskiego po prostu się załamuje.

Teraz przeczytam wam charakterystykę, którą na ten temat przedstawiłem, choć prawdopodobnie jest jeszcze dużo więcej do powiedzenia. To poezja burzliwa.

To jest surowe. Jest wytrzymały. Rozdział pierwszy, krótkie zwroty i skrócone zdania, ukazuje prawdziwe zamieszanie związane z atakiem, bitwą, ucieczką i strachem.

Byli też uczeni, którzy faktycznie twierdzili, że ostatnie siedem wersetów pierwszego rozdziału musi oznaczać utratę części rękopisu. Prawa kolumna rękopisu właśnie zaginęła, ponieważ uznano ją za niezrozumiałą. Nie sądzę jednak, że powinniśmy iść w tę stronę, jeśli chodzi o tekst.

Zamiast tego widzimy, że poezja przedstawia horror, rozkład i poczucie całkowitej niespójności i braku, ponieważ Micheasz jest z tego powodu załamany, ale to, co opisuje, to złamani ludzie i rozbite społeczności. Zatem wszystko, co następuje w tym rozdziale, dotyczy jego wycia; jak już powiedziałem, wyje ze swojego żalu. Wszystko, co następuje, jest zepsute zarówno pod względem języka, jak i tego, co dzieje się w terenie.

W związku z tym musimy używać zarówno wyobraźni wzrokowej, jak i słuchu. Słyszymy, powinniśmy słyszeć płacz. Powinniśmy usłyszeć biada.

W pewnym momencie, jak później w rozdziale siódmym, użyte zostało wyrażenie alilah. To prawie nieprzetłumaczalny krzyk przerażenia. Jest to więc głośny płacz, żałoba, ale poza tym powinniśmy zobaczyć niektóre rzeczy, które się dzieją, ponieważ opisano wicie się.

Aby to zrozumieć, musimy wyczuć, że ktoś jest w takiej agonii, że po prostu kręci się i kręci i nie może się z tego wydostać. Wirzenie się i agonია. Nagość jest częścią obrazu i jest to haniebne.

I tak to powinno być przedstawiane. Golenie włosów. Wszystkie są instynktowną reakcją na całkowitą tragedię.

A jeśli to przegapimy, stracimy moc przesłania Micheasza. Jednocześnie, jak mówi w rozdziale trzecim, wersecie ósmym, jestem napełniony duchem Pańskim. Głos Micheasza i interfejs głosu Pana.

Czasami nie jesteśmy pewni, kto mówi. Mówi w imieniu Pana. To jest słowo Pana.

I oboje są bardzo zaangażowani. Jeszcze tylko kilka cech literackich, na które chcemy zwrócić uwagę w dalszej części. W tym materiale osadzony jest dialog.

Rozdział drugi jest klasycznym przykładem. Z pewnością nie jest to jedyny przypadek, ale kiedy będziemy studiować rozdział drugi, będziemy musieli zrobić pauzę i powiedzieć: „Zaczekaj chwilę, kto co mówi?”. Ponieważ nie jesteśmy do końca pewni. Pan mówi, ale potem Pan cytuje kogoś, kto cytuje kogoś innego.

To trochę utrudnia życie, ponieważ te rzeczy nakładają się na siebie; używają terminu zderzają się i zderzają się ze sobą. A uporządkowanie tego zajmuje trochę czasu.

Dodajmy do tego, że zaimki, jak to często bywa w poezji hebrajskiej, ulegają przesunięciu.

Zatem może to być trzecia osoba, a potem nastąpi przeniesienie na bezpośredni adres drugiej osoby. I to również musi być częścią naszego zrozumienia. Istnieją ciekawe wzorce dźwiękowe.

Często myślimy o grach słownych, ale nieco bardziej eleganckie może być po prostu powiedzenie gry słownej. Są powtórzenia; są połączenia. Niektórzy nazywają to tarasowaniem pomiędzy niektórymi z tych różnych segmentów.

Podam tylko jeden przykład gry słów, która jest absolutnie fascynująca. W rozdziale drugim Micheasz oskarża fałszywych proroków o kłamstwo i oszustwo. Szeker to właściwe słowo.

A już w następnym wersecie jest mowa o opłacie, być może za prorokowanie, która obejmuje wino i mocny napój. A słowo określające mocny napój to Sheker. Więc Sheker, Shechar, powinniśmy to zobaczyć, powinniśmy to usłyszeć.

I oczywiście publiczność Micaha również to usłyszy. Istnieją niezwykle potężne figury retoryczne i będziemy je podkreślać w dalszej części.

Jeden z tych szczególnie interesujących, przy którym wyraźnie widać różnice zdań co do tego, jak rozumieć surowy, celowo używam tego kanibalizmu opisanego w rozdziale trzecim. Czy to tylko przenośnia, czy może chodzi o coś innego? A może jest to po trochu jedno i drugie? To bardzo interesujące figury retoryczne. A na razie chcemy zwrócić uwagę na jeszcze jedną cechę literacką.

Jest to bardzo specyficzne pytanie, ale kiedy będziemy czytać rozdział drugi, zauważymy, że słowo oznaczające prorokowanie – istnieje standardowe słowo określające działalność proroczą i prorokowanie – nie jest używane przez Micheasza. Używa innego hebrajskiego słowa i to właśnie słowo jest tłumaczone jako kropła.

I to jest w wymianie. Właściwie jest tak, jak Micheasz głosił słowo Pana. To kroplowcy, ludzie, którzy kapią i prorokują.

Teraz, kiedy dotrzemy do rozdziału drugiego, rozpakujemy to trochę bardziej, ale nie trzeba naukowca zajmującego się raketami, aby powiedzieć: „Och, może kryje się za tym subtelne przesłanie”. Jeśli ci prorocy ociekają, to postrzega się ich z dużą dozą sarkazmu, ociekającego sarkazmem, jeśli można tak powiedzieć. Wiem, że to była bardzo, bardzo zła gra słów.

Chcę tylko powiedzieć kilka rzeczy na temat, cóż, to oczywiście ważne lekcje teologiczne, jakie można z tego wyciągnąć, ale te, które będą dla nas najważniejsze,

gdy przejdziemy do pierwszych rozdziałów książki. Po pierwsze, Micah nie ma na imię tylko Micah. To coś znaczy.

To bardzo, bardzo zwarta forma tego słowa. A jeśli chodzi o pytanie, kto jest podobny do Pana? Me to hebrajskie słowo określające „kto”. Ta mała litera, którą tłumaczymy za pomocą C, jest bardzo krótką formą cząstki. Zatem „kto jest podobny” i na sam koniec „Ach” to krótka forma boskiego imienia Pana.

Ten, którego staramy się unikać wymawiania, ale Micah-Yahu, Yahu reprezentowałby boskość, tetragram. Zatem samo jego imię zadaje głębokie pytanie. I oczywiście ludzie, którzy zostali adoptowani przez Pana, używając Jego imienia przymierza, konsekwentnie łamali to przymierze, aż do końca.

To interesujące, że księga, jak zauważyłem, zaczyna się od imienia Micheasza i natychmiast deklaruje jego obecność, jego obecność w niebiańskich krainach, jego obecność, gdy schodzi i kroczy; jego obecność jest dla nich przytłaczająca. To jest Jego święta obecność. Co ciekawe, pod względem struktury książka kończy się pytaniem: Któż jest taki jak Ty, Boże? Poczynając od rozdziału siódmego, wersetu 18, kto jest taki jak ty? A potem jest mowa o Panu, który wrzucił Egipcjan do morza, wrzucając, rozdział siódmy, werset 15.

A potem, w końcu, wrzucimy nieprawości Izraela do morza. Kto jest taki jak ty? Od tego zaczyna się książka. Kto jest jak Pan i kończy się na tym, kto jest jak Ty.

Zatem sama obecność Jahwe i tego, kim to wszystko znaczy, jest osadzona w całej tej księdze. Wspomniałem już o tym, ale jest to ważne z punktu widzenia naszego zrozumienia relacji Pana przymierza ze swoim ludem. Będziemy mówić o wiele więcej o przymierzu, szczególnie gdy dotrzemy do rozdziału szóstego, ale ważne jest, aby pamiętać, że było to wiążące porozumienie i oni będą je łamać w kółko.

A kiedy złamię wiarę, Pan ich przywoła. Wezwie ich z powrotem na mocy posługiwania się swoimi prorokami, których Doug Stewart wiele lat temu, jak czytać Biblię w pełnym tego słowa znaczeniu, nazwał mediatorami egzekwowania przymierza. Jak wspomniano w rozdziale szóstym chwilę temu, kiedy spór rozwija się w szóstym rozdziale Micheasza, jedną z rzeczy, do których Pan wzywa tych ludzi, jest pamiętanie, pamiętanie, pamiętanie, ponieważ oni oczywiście zapominali i byli również nieposłuszni.

A zatem, mediatorzy zajmujący się egzekwowaniem umowy, jak to działa? Cóż, Pan i Jego miłosierdzie, nawet gdy ci ludzie byli całkowicie nieposłuszni, dotkliwie odstępowali, Pan posyła proroków. Wysyła proroków, aby przypominali ludziom w obecnych czasach poważnego odstępowania, a te historyczne okoliczności były po prostu okropne. Prorocy są po to, aby przypominać ludziom, kim jest Bóg, czego

wymaga i co się stanie, jeśli okażą się nieposłuszni? I taka była rola tych ludzi, przywołać ich z powrotem do posłuszeństwa.

Dlatego też, szczególnie w rozdziale szóstym, zobaczymy tutaj te terminy. Słuchaj, przedstaw swoją sprawę. Pan ma akt oskarżenia wraz z przypomnieniem, o którym wspominałem przed chwilą.

Te wyroki, które zostały im przypomniane dzięki prorokom, nie pojawiają się niespodziewanie w Pięcioksięgu, szczególnie w Księdze Kapłańskiej 26 i Powtórnego Prawa 28, a także w innych miejscach. Dowiadujemy się, że przekleństwa rzucone na ludzi z powodu nieposłuszeństwa mają przede wszystkim na celu sprowadzenie ich z powrotem. Kapłańska 26 na końcu rozdziału bardzo wyraźnie stwierdza, że wszystko to miało na celu przywrócenie ludu Bożego do posłuszeństwa.

Ale dla naszych celów widzimy, że każdy z nich jest osadzony w, cóż, jest osadzony w krainie pomiędzy i wszystkie rzeczy, które chcemy zwrócić uwagę na temat krainy pomiędzy, ponieważ jedna z kar była kara, zagraniczni wrogowie cię dogonią . Zagraniczni wrogowie cię dogonią. Gdyby byli posłuszni, przegoniliby wrogów.

Ale kiedy byli nieposłuszni, Pan powiedział, jakich wrogów użyje, aby sprowadzić na nich sąd. I po prostu zauważę, że Izajasz 10 nazywa Asyrię tym wrogiem z VIII wieku, laską Bożą. Kary te miały również konsekwencje społeczno-ekonomiczne.

Zobaczymy, że kiedy byli nieposłuszni, winorośl nie dawała plonów. Nie deptaliby winogron. Nie byłoby w stanie przetrwać, żywiąc się produktami, które normalnie produkuje ziemia, ponieważ nie padałoby deszcz, i dlatego nie produkowałiby tego produktu.

W związku z tym należy powiedzieć jeszcze tylko jedną rzecz. Po tych wyroczniach zawsze następują wyrazy nadziei. To samo dotyczy Micheasza.

Jest to prawdą również w innych proroczych wypowiedziach. Zawsze jest w tym wbudowana nadzieja. Jeśli chodzi o Micheasza, wielokrotnie użyje on terminu „ostatek”.

Cóż, na zakończenie naszego materiału wprowadzającego na temat kanonicznego i historycznego, geograficznego i teologicznego tła literackiego, popełnilibyśmy zaniedbanie, gdybyśmy rozważając te wszystkie kwestie nie troszczyli się o to, jak myślimy o nich w XXI wieku. Zamierzam więc zasugerować kilka możliwych zastosowań, a może raczej powinienem powiedzieć obszary do rozważenia w tym momencie zastosowań dla kościoła, zwłaszcza kościoła zachodniego. Zawsze należy rozważyć konsekwencje Bożej suwerenności.

Wiem, że to bardzo łatwo schodzi z języka. O wiele trudniej jest nam się na tym skupić. Trudniej jest skupić się na nadziei, gdy wszystko jest ciemne i ponure.

Główne przesłanie Micheasza jest mroczne i ponure, ale przywraca on też ludziom nadzieję. Cele Micheasza współgrają z naszym kontekstem, ponieważ wypowiada się on przeciwko niesprawiedliwości i zdecydowanie przeciwko kłamstwu ze strony przywódców.

Wszyscy przywódcy społeczeństwa są zaangażowani w jakiś rodzaj oszustwa. Mówi o skorumpowanym przywództwie. Mówi o zepsuciu moralnym.

I oczywiście, kiedy nie uczą już właściwie Tory, nie ma już kotwicy, a to jest absolutnie druzgocące. Oczywiście, gdy patrzymy na każde z nich, nie możemy powstrzymać się od powiedzenia: mój Boże, nic się nie zmieniło przez te 3000 lat. Zatem Micheasz jest prorokiem bardzo, bardzo na czasie.

Powiedziawszy to jednak, choć może to być trudne, mamy również tę niezwykłą obietnicę, że będzie władca wywodzący się z dawnych czasów, Betlejem Efrata. Choćbyście byli mali wśród rodów Judy, z was wyjdzie jeden, który będzie rządził. To jest ten fragment, kiedy Mędrcy przybyli do Jerozolimy, aby zapytać, gdzie jest ten, który się narodził, jako król żydowski? Herod miał mądrość, aby skonsultować się z przywódcami, a oni zacytowali ten fragment.

Co ciekawe, nie mamy dowodów na to, że podążali za Mędrkami i faktycznie uklękli u stóp dziecka narodzonego w Betlejem, ale znali ten fragment z Księgi Micheasza. Zatem proroctwa Micheasza nie tylko odbijają się echem aż do czasów Ezechiasza, ale także odbijają się echem w kolejnych stuleciach, aż do pierwszego wieku. Cóż, to na razie kończy nasze przedstawienie.

Wkrótce przejdziemy do rozdziału pierwszego.